

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4425/2018
05.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Ташић, адвокат из ..., против тужених "ББ" АД, ..., чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ... и ВВ из ..., одлучујући о ревизији тужене "ББ" АД, ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3501/17 од 14.02.2018. године, у седници одржаној 05.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 3501/17 од 14.02.2018. године, у ставу првом и трећем изреке, тако што се жалба тужиле **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П 5553/2015 од 28.06.2017. године, у односу на тужену "ББ" АД, ..., а захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка се одбија.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца да туженој "ББ" АД, ... не име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 240.000,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5553/2015 од 28.06.2017. године, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени "ББ" АД, ... и ВВ из ..., обавезу да јој на име накнаде материјалне штете исплате 4.260.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана утужења па до исплате, као и да јој накнаде трошкове парничног поступка је одбијен, а тужилца је обавезана да туженом првог реда накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3501/17 од 14.02.2018. године, жалба тужиле је делимично усвојена, делимично одбијена и ставом првим изреке првостепена пресуда је преиначена тако што је тужена "ББ" АД, ..., обавезана да тужилци исплати износ од 2.038.437,57 динара, са законском затезном каматом почев од 09.06.2015. године па до исплате, као и трошкове парничног поступка са каматом, док је захтев ове тужене за накнаду трошкова парничног поступка одбијен. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је потврђена у преосталом делу, а ставом трећим изреке, обавезана је тужена "ББ" АД, ... да исплати трошкове другостепеног поступка тужилци у износу од

33.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев ове тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена "ББ" АД, ... је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које сагласно члану 407. став 1. ЗПП, представљају ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, супруг тужиље ГГ, уписан је у ЛН бр. ... КО ..., као власник двоипособног стана бр. 28, површине 71 м² у стамбеној згради бр. ... у ул. ... у Ради се о стану из откупа, а према писменој изјави коју је сачинио супруг тужиље дана 29.06.2015. године, стан је купљен за време трајања брачне заједнице, те се његова супруга има сматрати сувласником овог стана у којем живе заједно од 1980. године. Пресудом због пропуштања Основног суда у Новом Саду П 5177/2015 од 14.09.2015. године, утврђено је да је тужиља, по основу стицања у браку, власник 1/2 дела овог стана. Супруг тужиље ГГ је један од потписника менице, као трасант, дате као средство обезбеђења уговора о пословном револвинг оквирном кредиту на износ од 25.000 евра, са роком плаћања од 60 месеци, који је закључен дана 28.09.2007. године, између ББ АД ..., као даваоца кредита и ДОО ДД, корисника кредита. Због неизвршења обавеза из уговора о кредиту, тужена банка је као поверилац покренула извршне поступке, те је у односу на супруга тужиље, као извршног дужника, суд донео решење о извршењу дана 12.06.2013. године, којим је дозволио извршење ради намирења потраживања банке у износу од 7.223.809,13 динара, са законском затезном каматом од 30.03.2012. године, на основу менице од 28.09.2007. године, издате ради обезбеђења обавезе по уговору о кредиту од 28.09.2007. године и на основу уговора о јемству од 28.09.2007. године и то забележбом у јавну књигу, утврђивањем вредности и продајом стана који се води као власништво дужника у 1/1 дела, уписаног у ЛН ... КО Тужиља је, као треће лице, поднела приговор у том извршном поступку, наводећи да је сувласник непокретности на које је одређено извршење. Истог дана, одржана је јавна продаја, а следећег донет закључак којим је стан додељен купцу ВВ за износ од 4.076.871,40 динара. Дописом од 03.04.2015. године, тужиља се писмено обратила туженом ВВ, извештавајући га да је она сувласник на стану који је предмет јавне продаје и да је о томе обавестила суд, коме је упутила и поднесак за хитно отклањање неправилности у поступку извршења, јер је власник спорног стана у 1/2 дела, као супруга извршног дужника. Закључком од 28.05.2015. године одређена је предаја спорног стана купцу ВВ, наложено је РГЗ Служби за катастар непокретности упис права својине у корист купца, ГГ је наложено да непокретност преда купцу, а дана 17.06.2015. године одређено је спровођење извршења ради предаје непокретности.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, налазећи да су тужени, који су се поуздали у истинитост података

уписаних у јавне књиге били савесни, јер је у време када је одређена јавна продаја, извршни дужник био уписан као власник спорног стана у 1/1 дела, а да је тужила исходвала извршну исправу у погледу свог власничког права касније, те да тужила нема право на повраћај или исплату новчаног износа добијеног продајом стана, ни по основу накнаде штете, а ни по основу неоснованог обогаћења.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужиле, преиначио првостепену пресуду у делу који се односи на тужену ББ АД, ..., тако што је у односу на банку усвојио тужбени захтев, применом одредби члана 210. ЗОО, оцењујући да је тужена банка као извршни поверилац, приликом одређивања предмета извршења, морала имати у виду чињеницу да је тужила сувласник на стану који је предмет извршења, на коју је она и указала изјављивањем приговора. Сагласно томе, према ставу другостепеног суда, тужена банка је имала могућност да ограничи продају спорног стана на 1/2 дела који је несумњиво власништво извршног дужника, а што она није учинила.

Основано се у ревизијом тужене банке указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Стицање без основа, као институт облигационог права, дефинисан је у члану 210. Закона о облигационим односима, који прописује да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће – да накнади вредност постигнутих користи. Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими, с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Полазећи од садржине наведене законске одредбе у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да тужена банка није у обавези да врати новчани износ који је на име дуга наплатила у извршном поступку, спровођењем извршења и на имовини која је у сувласништву тужиле, како је то правилно закључио и првостепени суд. Нема неоснованог обогаћења у ситуацији кад је наплата потраживања повериоца извршена одлуком суда у извршном поступку. Извршење на предложеном предмету извршења, на имовини која је у сувласништву тужиле, као трећег лица у извршном поступку, одредио је и спровео суд и одлукама суда је извршена продаја непокретности – стана и намирење банке, као извршног повериоца, из остварене купопродајне цене. Суд који је одредио и спроводио извршење имао је, сагласно члану 50., тада важећег Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 31/2011), обавезу да одлучи о приговору тужиле као трећег лица и овлашћење, под условима предвиђеним овом одредбом, да решењем упуту тужилу као треће лице да покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено, што није учињено. Евентуални пропусти суда у извршном поступку, не могу се приписати у кривицу извршном повериоцу, овде туженој банци, с обзиром да је чланом 62. истог закона предвиђено да су подаци уписани у катастар непокретности истинити и поуздани и нико не може сносити штетне последице због тог поуздања.

Супротно ставу израженом у побијаној пресуди, тужена банка, као извршни поверилац, поуздањем у јавне књиге, лист непокретности који је издат од стране државног органа, у којој није извршена забележба да се ради о заједничкој својини, је поступала савесно и супротно ставу другостепеног суда, није била у обавези да проверава и утврђује основ уписа права својине извршног дужника у јавним књигама или његов брачни статус.

Из наведених разлога, применом члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци, с тим што су ревизијски трошкови које је ревидент определио до висине састава за ревизију у износу од 45.000,00 динара и судских такси у износу од по 97.500,00 динара за ревизију и одлуку по ревизији, досуђени применом члана 163, у вези члана 153. истог закона.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић